

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P. K. i E. S.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 11 września 2018 r., sygn. akt XV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi

kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 września 2018 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne zostało sprowadzone do pytania, „czy złożona do akt sprawy przez biegłego sądowego opinia, która została sporządzona przez niego wraz z pomocą innych osób, które nie zostały powołane do jej wykonania wspólnie z biegłym przez Sąd, może stanowić dowód z pisemnej opinii tego biegłego sądowego?”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., UCZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Szczegółowa analiza prowadzi do wniosku, że powołana przesłanka nie została wykazana. Określenie roli biegłego sądowego, znaczenie i kryteriów oceny dowodu z opinii biegłego nie nasuwają zasadniczych wątpliwości w judykaturze i w piśmiennictwie por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/80, OSNC 2001, nr 4, poz. 64 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, nie publ., z dnia

1 września 2009 r., I PK 83/09, nie publ. i z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 135/13, nie publ.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej Ido rozpoznania nie zawierało natomiast argumentów, które świadczyłyby o możliwości rozbieżnego interpretowania zastosowanych w sprawie przepisów. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu.

Już tylko ubocznie należy zauważyć, że zagadnienie prawne, które sformułował skarżący, nie jest związane ze stanem faktycznym sprawy, który w tym zakresie został ustalony. U podstaw zagadnienia prawnego leży bowiem założenie, że w sprawie ustalono, iż osoby, o których mowa, wspólnie z biegłym przygotowywały opinię, uczestnicząc w jej opracowaniu tak jak biegły, tj. pod względem merytorycznym. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika natomiast, że biegły sporządził przedstawioną opinię samodzielnie, a współpraca innych osób nie miała wpływu na treść wniosków zawartych w opinii.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił wyводу prawnego przekonującego o widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Zawarte w skardze kasacyjnej rozważania nie pozwalały na przyjęcie, że skarga była oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 157 ust. 1 w związku z art. 157 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 2204 ze zm., dalej jako „u.g.n.”). W kwestii oceny dowodu z opinii biegłego

należy wskazać, że w przypadku istnienia wątpliwości lub niejasności sąd może żądać wyjaśnień lub uzupełnienia opinii, może także, chociaż nie jest do tego zobowiązany, wykorzystać drogę kontroli przewidzianą w art. 157 ust. 3 u.g.n. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, nie publ., i z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, niepubl.). W okolicznościach sprawy brak poddania opinii sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę majątkową pod ocenę organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych nie aruszał w sposób oczywisty przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. W okolicznościach sprawy nie można ponadto stwierdzić oczywistego naruszenia art. 278 § 1 w związku z art. 227 i z art. 382 k.p.c. W tym zakresie skarżący w istocie zmierzał do podważenia oceny opinii biegłego przyjętej przez Sądy obu instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powodów zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

jw